

faa et bestemt Grundlag, saa vi kan være sikre paa, at vi ikke skal ofre mere deroppe end det, der nu bliver bevilget.

Men jeg synes ogsaa, at man bør have det Spørgsmaal klaret, om Sydpartiet kan forlange Erstatning, og i saa Tilfælde, hvor meget der vil kunne blive Tale om. Man kan jo ikke vedtage et Lovforslag om, at nu aabner vi ved Hvide Sande, naar en stor Del Lodsejere, maaske over Halvdelen, holder paa, at de bliver forurettet og lider store Tab ved, at denne Ordning bliver gennemført. Man maa derfor undersøge i Udvalget, hvor meget Tab der kan være Tale om for dem, og hvad det vil koste; ogsaa det maa tages med i Beregningen, naar vi skal til at vedtage dette Lovforslag. Vi kan ikke løse dette Spørgsmaal uden at tage Hensyn til Sydpartiet. Det er godt nok, at man vil løse Spørgsmaalet saaledes, at den ene Part bliver velfornøjet, det skal man ikke takke den for, for de tjener godt paa deres Jord og Enge, der derigennem vil blive mere værd. Det var derfor et Ord i rette Tid, naar det ærede Medlem Hr. Zahle sagde, at de skulde betale en Værdistigningskat, og at de bør betale mere, end der er foreslaaet i Lovforslaget. Der foreslaas, at de skal betale 25 pCt., medens Byen skæl betale 5 pCt., men Byen er haardt nok ramt i Forvejen, den vil blive, om jeg saa maa sige, ogsaa snydt og narret; Skibsfaar den ikke og Fiskeri heller ikke, det eneste sikre er, at den kommer til at betale disse 5 pCt., men Landbrugerne slipper let, alt for let — som de jo altid gør her i Landet, de skal jo altid være privilegerede — skønt de meget vel vilde kunne betale baade 35 og 50 pCt., ifald det Forslag bliver vedtaget, som her foreligger. Det er dem, der faar Fordelen, og skal der betales en Erstatning til Sydpartiet, er det rimeligt, at Nordpartiet, som faar Fordelen, ogsaa kommer til at bære nogle Ofre for at faa den Løsning.

Jeg skal hermed anbefale Sagen til nøje Overvejelse i Udvalget, saa vi kan faa en Løsning, som kan, om ikke tilfredsstillende, saa i alt Fald øve rimelig Retfærdighed til begge Sider, baade til Nordpartiet og til Sydpartiet.

J. C. Christensen: Jeg havde egentlig ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag, men havde ment at kunne slaa mig til Ro ved den Forhandling, som finder Sted her. Ved nu imidlertid at høre paa Forhandlingen har jeg dog ment, at der maaske var et Par enkelte Ting, jeg burde udtale mig om.

Da Sagen sidst var for her i den høje Rigsdag, blev Resultatet, at man først vilde se, hvorledes Udløbet ved Gødelen vilde virke, og det var egentlig det, man fra alle Sider slog sig til Ro med. Man sagde: Ja, lad os nu se paa det. Nu er der gaaet en 5 Aars Tid, og man har set paa det. I det første Par Aar virkede Udløbet jævnt godt, og jeg for mit Vedkommende sagde til mine Vælgere derovre, og til hvem jeg overhovedet kom til at tale med om den Sag: Lad os nu lade det nye Udløb, som er lavet, faa sin rimelige Tid, saa vi kan faa at se, hvorledes det virker. Allerede herinde paa Rigsdagen, da man i sin Tid traf Beslutning, udtalte jeg — jeg ved ikke, om jeg gjorde det offentligt, men jeg gjorde det i alt Fald i Udvalget —, at der for mig ikke var nogen Tvivl om, hvorledes det vilde gaa, og hvad Resultatet vilde blive, nemlig det, man nu ser, at Løbet vilde sande til Gang efter Gang, og at det vilde blive nødvendigt at grave det op Gang efter Gang, og til sidst vilde det vise sig saa godt som ugørligt at holde Løbet aabent. Saaledes er det ogsaa gaaet. Nu er Sandet skyllet bort dernede paa en temmelig lang Strækning, og det tilbageværende Materiale bestaar mest af Ral, smaa Rullesten eller stort Grus, hvad man nu vil kalde det. Og at pumpe i det Materiale, pumpe i Sten og Vand, det er saa temmelig ugørligt, det er i alt Fald et Arbejde, som tager overmaade stærkt paa Udpumpningsmateriellet, og hvis Resultat er i høj Grad usikkert.

Det har altsaa vist sig, at det, man opsatte Sagen for, nemlig for at se, hvorledes Løbet ved Gødelen vilde virke, det har man nu faaet at se. Jeg for mit Vedkommende har bestræbt mig for at holde Befolkningen derovre — og ikke mindst den utaalmodige Fiskerbefolkning, som bor langs Holmslands Klit, og som har lidt umaadeligt ved at savne et Støttepunkt for det søgaaende Fiskeri —, jeg har bestræbt mig for at holde deres Utaalmodighed tilbage, idet jeg har sagt: Lad os nu endelig lade det Forsøg virke fuldt ud. Nu har det virket. Og det har virket saaledes, navnlig sidste Aar — men Løbet har jo været lukket adskillige Gange tidligere —, at vi har haft overordentlig uheldige Tilstande med Oversvømmelser. Nu har jeg altid bestræbt mig for i denne Sag som i alle Sager, saa godt som det har været mig muligt — vi har jo alle vore Skrøbeligheder —, at se Sagen fra begge Sider og træffe en saa retfærdig Bedømmelse deraf som muligt; og derfor er jeg heller ikke blind for, at i Aar vilde vi i alle Tilfælde have haft for meget Vand i